

Mål T-155/94

Climax Paper Converters Ltd mot Europeiska unionens råd

”Antidumpningstull — Statshandelsland — Individuell behandling —
En enda dumpningsmarginal”

Förstainstansrättens dom (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) av den
18 september 1996 II - 877

Sammanfattning av domen

1. *Talan om ogiltigförklaring — Fysiska och juridiska personer — Rättsakter som berör dem direkt och personligen — Förordning om införande av en antidumpningstull på importen från ett land som inte har marknadsekonomi — Tillverkare och exportörer från det berörda landet (EG-fördraget, artikel 173)*
2. *Gemensam handelspolitik — Skydd mot dumpning — Fastställande av antidumpningstull — En enda antidumpningstull fastställs för all import från ett land som inte har marknadsekonomi — Lagenlighet — Villkor (Rådets förordning nr 2423/88, artikel 2.14 b och 13.2)*

3. *Gemensam handelspolitik — Skydd mot dumpning — Fastställande av antidumpningstull — Individuell behandling av exportföretag från ett land som inte har marknadsekonomi — Villkor — Bevis för företagets självständighet i förhållande till staten — Institutionernas utrymme för skönsmässig bedömning — Domstolsprövning — Gränser — Omöjligt att åberopa skydd för berättigade förväntningar*
(Rådets förordning nr 2423/88)
4. *Gemenskapsrätt — Principer — Rätten till försvar — Efterlevnad i administrativa förfaranden — Antidumpning*
5. *Gemensam handelspolitik — Skydd mot dumpning — Fastställande av antidumpningstull — Beräkning på grundval av ett vägt medeltal av den dumpningsmarginal som den enda exportör hade som hade samarbetat i utredningen samt av de dumpningsmarginaler som beräknats för andra exportörer från länder som inte har marknadsekonomi — Beloppet av tullen överskrider den beräknade dumpningsmarginalen för den exportör som samarbetat — Lagenlighet*
(Rådets förordning nr 2423/88, artikel 13.3)

1. Förordningar om införande av en antidumpningstull kan personligen beröra de tillverkare och exportörer som påstås ha ägnat sig åt dumpning, trots att förordningarna genom sin natur och räckvidd har en normativ karaktär.

utrymme för skön, då dessa myndigheters verkställande sker rent automatiskt och enbart på grundval av gemenskapsföreskrifter och inte på grundval av mellanliggande nationella bestämmelser.

I detta avseende kan i allmänhet rättsakter om införande av antidumpningstullar personligen beröra de företag som kan visa att de har nämnts i kommissionens eller rådets rättsakter eller har berörts av de förberedande rättsakterna.

2. En politik som har till resultat att en enda antidumpningstull fastställs för ett helt land strider varken mot ordalydelsen av, syftet med eller ändameningen i grundförordning nr 2423/88 om antidumpning, om denna politik är nödvändig för att gemenskapen skall kunna skydda sig mot dumpning och mot risken för att försvarsåtgärder kringgås.

Dessa företag skall dessutom anses vara personligen berörda av den ifrågasvarande förordningen när de nationella myndigheterna enligt förordningen inte ges något

Det finns nämligen inte någon bestämmelse i grundförordningen om antidumpning enligt vilken det är förbjudet att

införa en enda antidumpningstull för statshandelsländer, och trots att det visserligen framgår av både systematiken i och syftet med artikel 13.2 i nämnda förordning — i vilken det föreskrivs att antidumpningsförordningarna "skall ange bl. a. den införda tullens belopp och typ, den vara som avses, ursprungs- eller exportlandet, om möjligt leverantörens namn samt om möjligt de skäl på vilka förordningen bygger" — att skyldigheten att ange leverantörens namn i princip innebär en skyldighet att fastställa en särskild antidumpningstull för varje leverantör, har lagstiftaren uttryckligen begränsat skyldigheten att ange dessa uppgifter till att gälla endast i de fall då det är möjligt. Det är inte möjligt att ange namnet på varje leverantör, om det för att undvika risken för att antidumpningstullarna kringgås är nödvändigt att fastställa en enda tull för hela landet. Detta är fallet när gemenskapsinstitutionerna, efter att i fråga om ett statshandelsland ha undersökt de berörda exportörernas situation, inte är övertygade om att dessa agerar på ett självständigt sätt i förhållande till staten.

Vad avser syftet med förordningen är det bland annat att skydda gemenskapen mot dumpad import. Vad beträffar förordningens andemening framgår det av olika bestämmelser att normalvärdet och exportpriset normalt skall fastställas individuellt för varje exportör. Detta betyder emellertid inte att gemenskapsinstitutionerna måste göra detta i varje enskilt fall,

inte heller att de måste fastställa en individuell antidumpningstull för varje exportör. Gemenskapsinstitutionerna ges genom förordningens andemening ett stort mått av frihet att avgöra när det är lämpligt att bevilja de berörda exportörerna individuell behandling. Detta framgår bland annat av artikel 2.14 b och artikel 13.2, i vilka det ges möjlighet för gemenskapsinstitutionerna att fastställa ett vägt medeltal av dumpningsmarginalerna, och således en enda dumpningsmarginal, för ett helt land samt att fastställa en enda antidumpningstull för det landet.

3. Frågan huruvida en exportör från ett statshandelsland agerar på ett tillräckligt självständigt sätt i förhållande till staten för att denne skall beviljas individuell behandling, inom ramen för ett antidumpningsförfarande, förutsätter en bedömning av komplicerade omständigheter av såväl ekonomisk, politisk som juridisk art.

I detta avseende har institutionerna, vad beträffar statshandelsländer, ett stort utrymme för skön vid bedömningen av faktiska omständigheter av juridisk och politisk art, liksom vid bedömningen av komplicerade ekonomiska frågor, och den rättsliga kontrollen av denna bedömning måste begränsas till att undersöka om förfarandereglererna har iakttagits, om de omständigheter som legat till grund för det omtvistade valet är korrekt fastställda, att det inte gjorts en uppenbart oriktig bedömning av dessa omständigheter och att det inte föreligger maktmissbruk.

Även om varje ekonomisk aktör hos vilken en institution har givit upphov till välgrundade förhoppningar kan återropa principen om skydd för berättigade förväntningar, kan de ekonomiska aktörerna emellertid inte göra gällande att de har rätt att hysa berättigade förväntningar om att vissa förhållanden som kan ändras inom ramen för gemenskapsinstitutionernas utrymme för skönsmässiga bedömningar skall bibehållas. Följaktligen kan ett företag inte ha berättigade förväntningar med avseende på det förhållandet att gemenskapsinstitutionerna inte ändrar sin politik rörande individuell behandling, om erfarenheten visar att en sådan förändring är nödvändig för att hitta en lämplig lösning på de problem som den dumpning som tillskrivs exportörerna från statshandelsländer medför.

4. Rätten till försvar har iakttagits när det berörda företaget har fått tillfälle att under det administrativa förfarandet redogöra för sin inställning till de föreliggande omständigheterna och relevansen av de uppgifter och omständigheter som görs gällande.
5. Det framgår av artikel 13.3 i grundförordning nr 2423/88 om antidumpning att

antidumpningstullarna inte får överskrida den tillfälligt uppskattade eller slutgiltigt fastställda dumpningsmarginalen och bör vara lägre, om det lägre beloppet räcker för att undanröja skadan.

Även om det i detta avseende vid första anblicken kan verka orättvist att påföra den ende exportören från ett statshandelsland som har samarbetat i utredningen en högre antidumpningstull än den dumpningsmarginal som fastställts för dess egen export, då denna tull är beräknad på grundval av ett vägt medeltal av den nämnda dumpningsmarginalen och den dumpningsmarginal som hade beräknats för övrig export, kan det likväl inte göras gällande att gemenskapsinstitutionerna, genom att göra på detta sätt, har gjort en uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna och åsidosatt artikel 13.3, dels eftersom gemenskapsinstitutionernas ifrågasatta politik inte strider mot ordalydelsen av, syftet med och andemeningen i grundförordningen om antidumpning, dels eftersom denne exportör inte uppfyllde de nödvändiga villkoren för att beviljas individuell behandling, dels, slutligen, eftersom gemenskapsinstitutionerna enligt artikel 2.14 b i grundförordningen om antidumpning har möjlighet att fastställa ett vägt medeltal av dumpningsmarginalerna och således en enda dumpningsmarginal för ett helt land.